

No helejte, tomu neuvěříte, byl sem lekárník.

Teda jen na chvilku, ale byl! To čučíte co? No panička taky čučela. Ale ponejprv sem čučel já! Páč se dořítla dom a prej honem honeem, dělej, dělej, nebo nám zavřou! Koho? Co? Kde? Nechápal sem ničehož. Aaaž... Když řekla, že dem koupit..... MEDVÍDKA!! Jucháájdááá!! Jo, jo, joooooo, Medvídkááá! Pro jistotu jsem jí donesnul toho s utrženou hlavou, abychom si jednak vyjasnili, že fakt jako půjdem koupit medvídku a druhak, abych jí naznačil, že už je teda na ten nákup pět minut po dvanáctý, páč tendle už nemá hlavu a ten druhaj nemá jednu nohu. Mohli by to sice dát možná dohromady, ale kdo je zvědavej na mutanty? Já ne. Možná Taliprd, tý je to jedno, ale já si trvám převážně na medvídcích. Jsou to moji kamarádi.

No a aby nebylo pět minut po pátý, kdy už mají v tom krámku mým oblíbeným zavřeno, museli jsme právě spěchat. Páč..... bylo za deset minut pět. Takže fofry fofry a mažem. Bylo mi jasné, že času fakt nejní nazbyt, takže jsem omezil venčení na sem tam učůrnutí nezbytný a ostatní muselo počkat. Páč.... paní v tom krámu na nás asi čekat nebude, že jo. I když sem, pravda, její oblíbenec. Enemže to nevědíla, že přijdu, že jo. Akurát když tlačila do krámku stojan s hadrama, dorazili jsme a pánčička položila udýchaně dotaz ešívá nejdem pozdě.

Nee, pro paní prej nikdá nejdu pozdě, oblibuje mě velice, tak velice, že smím dokonce chodit jako jedinej péf do jejího krámku. Zeptala se, co jsme si vybrali a pánčička odvětila, že právě nic, páč se akurát dořítla dom a nestíháme ničehož, enem sem dorazit. A tak paní vlezla do mý oblíbený výlohy, kam chodím večer občas koukat, co tam má a šla přebírat hračky, aby našla tu nejvhodnější. Chtěl jsem jí pomáhat, ale to mi pánčička teda zarazila, že čeho je moc, toho je přiliš. Začal sem kvokat, protože mi to přišlo nespravedlivý, jak znám paní, určitě by uvítala, kdybychom hledali spolu.

Vytáhla dva medvídky a nastaly dýlemata. Hamlet řešil ešívá bejt, nebo nebejt, pánčička řešila ešívá větčího, nebo menčího. Pak zvolila toho menčího, páč jednak nemá vůbec očička, takže pokud se k němu dostane časem Taliprd, nehrozí, že by je spolkla a pak..... je skladnější, můžem ho nosit v taštičce s pamlskama. Teda vona. Jako pánčička. Udělal sem impalu - neboli postavil sem se na zadní a naprosto uchvácen tou úžasností, sem medvěda uchvátil a jak se kolovat a vytvářet preclíky. Tohle ve mě vždycky novej medvěd způsobí. Musim kolovat, dělat preclíky a radovat se.

A taky to fšem v okolí ukázat. Proto sem vyběhnul ven z krámku a šel se chlubit. A hnedle tej fence malinký, co šla kolem, sem se chlubil. Aleeee, vona nebyla vo moc větčí než ten medvídek, takže se bála. Ale její pánčička se nebála a děsně mě mudlala a ňuchňala. Byl sem okouzlen. Pak sem byl taky okouzlen tou fenkou, ale vona ani za mák vokouzlená nevypadala a chodila se schovávat za páníka, kterej jí furt posílal, aby se družila. Tak sem přestal kolovat, pustil medvěda a zkusil to jinak. Ale - ne, neměla zájem. To mě docela rozparádilo, že jo. Chápejte, v každým z nás je kus toho dobyvatele. Enemže pánčička pravila, že sem dobytek a ne dobyvatel a mám koukat mazat. Takový ponížení!!!! Ešče že panička vod tý fenky měla pro mě pochopeního spoustu a tak si mě šla pomudlat ešče, páč prej mám hebounkej kožíšek. Tak mě načtvala pánčička, že sem tam nechal toho medvěda, co je tak malej, že to je spíš medvidě, a šel pryč. Ať si ho nosí sama, když je tak prudná.

A to prej zase ne, že když ho nechci, mám ho teda položit na lavičku, že si ho někdo rád vezme. Položil sem ho tam a pak mi to přišlo, že ho tam vlastně ani nechat nechci, tak sem se vrátil, čapnul ho a mazal za pánčičkou. Ta už byla právě před tou lékárnou a šla si tam něco pořídit. Dostal sem dřepkins a čekej. Což sem teda provedl, ale potřeboval sem načihovat dovnitř. Tak jako divně zvláště to tam vonělo. No.... nebo vonělo. Voní buřtik, že jo, tohle buřtik nebyl, prostě divný vůně no. Tak jsem to zkoumal a kroutil šňupákem co to šlo. Až mi z toho medvídek z kušny vypadnul. Ty paní prodavačky v bílých kabátech se smály a že prej můžu klidně dál, že mi i piškůta dají. Ale pánčička že prej nic tetkon, že musím sedět spořádaně. Tjo taky mi nic nedopřejeeee!!! Takový roztomilý dvě pani a já za nima nemohnul. Ale že prej, až se budeme vracet pro ty věci, co potřebovala a co jí připravěj, tak že se stavíme zase oba. No tak aspoň, že tak, hutarááá!

Poskočil sem si, popadnul medvidě a valil to dál do prostoru, vokázat ho širokým masám. To se musí, to se musí dycinky. Šmrdolil sem si to s medvidětem, až sem si našel kopeček. Pochopitelně sem musel zkusit, ešivá von tam bude běhat. Medvědi sou vod přírody asi líný, takže tendle taky nic, povaloval se tam enem v pažitú. Tak ho vzala pánčička do kapsičky a šlo se. Jeeenže!! Pánčička je nemehlo děsný a tak ho co? Ztratila!! No ale, sem pátrací četa, takže sem se vrátil, vyhledal a donesnul. A to akorát šla kolem paní s takovou malililinkatou holčičkou. Ešče ani nemluvila pořádně, enem ukazovala. Ukázala mi klacíček, kterej měla v ručičce a já jí za to dal medvidě. A..... pak i hubičku. A pak sem to uviděl! V pidikočárku měla holčička panenku. Jeditíí to sem ešče nikdá neviděel! To bylo roztomilý! Ta se mi moc líbila ta panenka, nutně sem jí potřebůval. Rozhodnul sem se medvidě vyměnit za tu

panenku. Ofšem nenalezl jsem pro svůj plán pochopení. Teda taklenc, holčičce by to asi bývalo bylo jedno, ale jak její maminka, tak pánčička byly obě rozhodně proti. Tak aspoň ten klacík mi holčička hodila a já jí ho přinesnul zpátky.

Ešče sem to tam koukolem prošmejdil a už jsme se pomalu vraceli zpátky. Pěkně kolem mýho oblíbenýho krámku s plyšáčkama. Jeeenže, pani už tam nebyla, měla zavřino. Pánčička pravila, že už by mi stejně nic nekoupila, že už jednoho medvídka mám. Jak ne-kou-pi-la?? Nekoupila?? Dyk... to medvídě mi ta paní dala zadarmo!! Nechtěla za to ničehož, prej až příště zase. Takovej já sem dobrej zákazník! Takže ať si laskavě nevymejšlí, pánčička jedna!!! No ale stejně, jak říkám, bylo zavřino. Ale! Hnedle kousek vedle v tý lekárně měli ešče vtevřino. Zasejc jsem musel sedět venku i s medvíděttem, ale naščestí ne dlouho. Pánčička si vyřídila, co potřebovala a potom že prej mám vzít to medvídě, a jít ho vokázat paním magistrám.

Přemlouvát mě nemusela, že jo, to je všem jasný. Popadnul jsem to medvědí dítě a vlníc se jak filmová hvězda na červeným koberci jsem vstoupil. Ten příměr nejní až tak úplně nadnesenej, páč.....Koberec tam mají taky, a že já jsem hvězda jasná, to je snad úplně evidentní. A ty úsměvy na fšécky strany, tak ty sem pochopitelně rozdával taky. Propreclíkoval sem se až k pultům, kde už na mě čekalo moje obecenstvo. Okamžitě jsem opanoval celý prostor a stal se tak naprosto nejdůležitějším. Jako vrchní lekárník nějakej. Chodil sem důležitě seeem a tááám a vokazoval fšem moje medvídě. Dámy se smály, vobdivovaly mě i medvídě a byly veselé. Dokonce i v momentě, kdy jsem se chtěl podívat dozadu, kde šmrldají mastě. To mi ovšem pánčička zarazila, protože je nepřející a nic mi nedovolí. Ale!! Toho piškůta vod paní magistry sem si vzít směl. Hmmm ten voněl! A dobrej byl. Ešče jednou sem se tam prošel kolem dokola, aby si mě mohl každěj rádně prohlídnout a.... pak už mě pánčička pakovala ven. Že prej už nemáme času nazbyt a taky bychom neměli votravovat. No..... hele jako.... nevypadalo to, že bychom votravovali. Nebo takhlenc..... za sebe můžu s klidem říct, že podle reakcí sem já rozhodně nevotravoval. Ale poslechnout musím, to už tak halt je, takže jsem drapnul medvídě a šlo se. Venku stejně začínalo poprchávat a tak jsme to stočili už domů.

Ale hele, vysvětlete mi někdo - proč se to menuje lekárna? Já se tam neleknul a ty paní se mě taky nelekly, naopak tam bylo dost veselo, tak to celý nedává moc smysl, takovej název teda. Chápete to někdo?

